ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **M. S. A.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, č. j. 18 A 34/2021-61,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, č. j. 18 A 34/2021-61, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., **se určuje** částkou 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobou podanou dne 29. 3. 2021 ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení vyrozumění žalovaného ze dne 12. 3. 2021, č. j. MV-42858-2/OAM-2021, jímž žalovaný dle § 3b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), žalobce informoval o tom, že jeho podání doručené žalovanému dne 8. 3. 2021 a označené jako žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, jímž se žalobce domáhal zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany, není žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu, a žalovaný proto o ní správní

řízení nezahájí. Krajský soud v Plzni dospěl k závěru, že není k projednání podané žaloby místně příslušný a usnesením ze dne 1. 4. 2021, č. j. 60 Az 14/2021-9, postoupil věc Městskému soudu v Praze.

[2] Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o podané žalobě, přičemž dospěl v prvé řadě k závěru, že napadený akt žalovaného (vyrozumění) není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byť nezahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany zasahuje do práv žalobce, a jedná se tak o zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. Dále městský soud konstatoval, že Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., která jménem žalobce podala žalobu, nepředložila plnou moc dokládající, že je oprávněna žalobce v řízení zastupovat. Z plné moci ze dne 3. 3. 2021 doložené k podané žalobě totiž vyplynulo, že žalobce opravňuje Organizaci pro pomoc uprchlíkům pouze k zastupování „*v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedeném podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu*“ (konkrétně k veškerým právním úkonům souvisejícím s uvedeným správním řízením – pozn. NSS) a k „*podání podnětu Veřejnému ochránci práv*“, nikoliv však k zastupování v řízení před správním soudem. Městský soud proto usnesením ze dne 19. 4. 2021, č. j. 18 A 34/2021-15, žalobce vyzval k tomu, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení upravil podanou žalobou na žalobu proti nezákonnému zásahu žalovaného ve smyslu § 82 s. ř. s., a dále, aby městskému soudu předložil plnou moc pro Organizaci pro pomoc uprchlíkům k zastoupení žalobce v řízení o této žalobě.

[3] Toto usnesení bylo Organizaci pro pomoc uprchlíkům doručeno dne 22. 4. 2021. Organizace pro pomoc uprchlíkům následně městskému soudu dne 27. 4. 2021 zaslala žalobu upravenou v souladu se zmíněným usnesením, nicméně požádala o prodloužení lhůty k doložení plné moci o dalších 5 dnů, což odůvodnila tím, že je v osobním kontaktu se žalobcem obvykle jednou týdně, kdy její pracovnice dojíždějí do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, kde byl v té době žalobce umístěn, v rámci pravidelně poskytované právní pomoci v daném zařízení. Pouze při této příležitosti je možné zajistit originál požadované plné moci. Organizace pro pomoc uprchlíkům dále uvedla, že ve stanovené lhůtě nebylo možné zaslat plnou moc prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či jiným způsobem, neboť žalobce byl v té době v uvedeném zařízení omezen na osobní svobodě.

[4] Městský soud následně žalobu usnesením ze dne 10. 5. 2021, č. j. 18 A 34/2021-61, odmítl. Městský soud předně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že podle § 32 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. musí každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka řízení, doložit své zástupčí oprávnění již při prvním úkonu, který ve věci učinil. Nesplnění této povinnosti představuje odstranitelný nedostatek podmínek řízení, přičemž soud je povinen vyzvat účastníka řízení, resp. jeho zástupce k doložení plné moci. Městský soud shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žádosti Organizace pro pomoc uprchlíkům o prodloužení lhůty k předložení plné moci implicitně vyhověl a s dalším postupem navíc vyčkal další týden po uplynutí opakované pětidenní lhůty. Žalobce ani Organizace pro pomoc uprchlíkům však městskému soudu plnou moc pro zastupování v tomto řízení do vydání tohoto rozhodnutí nepředložili ani neoznámili, že by nebylo v jejich silách plnou moc doložit v požadované lhůtě. Podle městského soudu nebylo možné lhůtu dále prodloužit, neboť posuzovaná věc úzce souvisí s otázkami mezinárodní ochrany a správního vyhoštění žalobce, v níž je městský soud povinen rozhodovat bez zbytečného odkladu. Organizace pro pomoc uprchlíkům měla dle

městského soudu dostatečný časový prostor pro obstarání plné moci dokládající dohodu o zastoupení mezi ní a žalobcem.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že osoba vystupující za žalobce, tedy Organizace pro pomoc uprchlíkům, neodstranila nedostatek jedné z podmínek řízení spočívající v nedoložení plné moci, což bránilo tomu, aby městský soud v řízení pokračoval. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, publ. pod č. 3860/2019 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), proto městský soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel si je vědom skutečnosti, že jeho zástupkyně v řízení před městským soudem (Organizace pro pomoc uprchlíkům) nedoložila ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy městského soudu plnou moc k jeho zastupování v řízení o žalobě. Tato skutečnost však byla zapříčiněna specifickými okolnostmi věci, neboť stěžovatel byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců, které nemohl opustit a kde měl pouze limitovaný přístup k právní pomoci. Právní služby zde poskytují pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům na týdenní bázi, proto byli její pracovníci a stěžovatel odkázáni na osobní kontakt uskutečňovaný pouze jednou do týdne. Ze strany Organizace pro pomoc uprchlíkům se tak nejednalo o vědomou procesní neaktivitu, o čemž svědčí i to, že v poskytnuté lhůtě odstranila vady podané žaloby. Stěžovatel k odkazu městského soudu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, upozornil na to, že podle rozšířeného senátu je soud povinen se obrátit s výzvou k doložení zmocnění i na zmocnitele v případě, že není v silách zmocněnce, aby nedostatek plné moci sám odstranil. Stěžovatel byl odkázán na konzultace s právníky, což ve spojení s chodem zařízení pro zajištění cizinců a tím, že mu nebyla doručena výzva městského soudu, zapříčinilo, že nemohl on ani jeho zástupkyně na tuto výzvu adekvátně reagovat.

[8] Stěžovatel dodává, že výzva k doložení plné moci musí obsahovat přiměřenou lhůtu a konkrétní, srozumitelné a individualizované poučení o tom, jak má shledaný nedostatek odstranit. Městský soud poskytl zástupkyni stěžovatele pouze lhůtu pěti dnů k tomu, aby odstranila vady podání a doložila plnou moc. Tato velmi krátká lhůta se pak vzhledem k režimu zařízení pro zajištění cizinců a opatřením souvisejícím s onemocněním COVID-19 projevila v nemožnosti předmětnou plnou moc doložit. Stěžovatel si je vědom toho, že Organizace pro pomoc uprchlíkům požádala o poskytnutí dodatečné lhůty 5 dnů na doplnění plné moci, ta se však následně ukázala jako nedostatečná. Na tuto žádost navíc městský soud nereagoval a Organizace pro pomoc uprchlíkům proto nemohla vědět, zda bylo její žádosti vyhověno. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by prodloužení lhůty k doložení plné moci o delší časový úsek zasáhlo do povinnosti soudu rozhodovat bez zbytečného odkladu, neboť některé správní soudy rozhodují v obdobných věcech (i přes zákonné lhůty, resp. to, že se jedná o věci přednostní) i několik let.

[9] Požadovaná plná moc však byla městskému soudu odeslána dne 10. 5. 2021, tj. ve stejný den, kdy bylo vydáno napadené usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, které pak bylo Organizaci pro pomoc uprchlíkům doručeno následujícího dne. Organizace pro pomoc uprchlíkům nebyla procesně neaktivní a plnou moc do řízení doložila ihned, jak to bylo možné.

[10] Stěžovatel má za to, že mu postupem městského soudu, který pouze z procesních důvodů neprojednal jeho žalobu, bylo odepřeno jeho právo na přístup k soudu. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu stěžovatel konstatoval, že právo na meritorní projednání žaloby je základním prvkem ústavního práva na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Odmítnutí žaloby pro neodstranění nedostatku spočívajícího v nedoložení plné moci k zastupování v řízení je podle stěžovatele přípustné pouze tehdy, kdy soud vynaloží přiměřenou snahu tento nedostatek odstranit. Pouze implicitní vyhovění žádosti o prodloužení lhůty k doložení zastoupení postavilo stěžovatele i jeho tehdejší zástupkyni do pozice značné právní nejistoty. Soudy přitom musí usilovat o takovou interpretaci vůle žalobce, která meritorní projednání žaloby umožňuje, nebylo proto namístě předstírat, že stěžovatel zastoupen nebyl. Stěžovatel dodal, že původní plnou moc k zastupování Organizace pro pomoc uprchlíkům dokládal Krajskému soudu v Plzni v rámci žaloby označené jako „*žaloba proti rozhodnutí správního orgánu o mezinárodní ochraně ze dne 12. 3. 2021, č. j. MV-42858-2/OAM-2021*“. To, že městský soud stěžovatele vyzval k doplnění plné moci k zastupování v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, nemůže nic změnit na skutečnosti, že stěžovatel vyjádřil svou vůli nechat se „*ve věci mezinárodní ochrany*“ zastoupit Organizací pro pomoc uprchlíkům.

[11] Ve zbytku se stěžovatelova argumentace týkala předmětu žaloby, tedy napadala odmítnutí žalovaného zahájit řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že v rozhodnutí městského soudu neshledal žádné pochybení, přičemž poukázal na to, že Organizace pro pomoc uprchlíkům požádala o prodloužení lhůty k předložení plné moci o dalších pět dnů. Městský soud této žádosti implicitně vyhověl a s dalším postupem vyčkal nejen uplynutí další pětidenní lhůty, ale dokonce i celý další týden po uplynutí takto prodloužené lhůty. Stěžovatel ani Organizace pro pomoc uprchlíkům plnou moc pro zastupování v řízení před soudem až do dne vydání napadeného usnesení nepředložili. Tvrzení stěžovatele, že se jednalo o případ, kdy zjevně nebylo v silách zmocněnce, aby nedostatek plné moci sám odstranil, se jeví žalovanému jako přehnané, neboť žaloba stěžovatele je datována již dnem 29. 3. 2021 a Organizace pro pomoc uprchlíkům tak měla do 10. 5. 2021, kdy městský soud vydal napadené usnesení, mnoho příležitostí k doložení plné moci pro zastupování stěžovatele v řízení o žalobě. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud ovšem zdůrazňuje, že posuzovaná kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, v takovém případě lze kasační stížnost podat skutečně pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Nejvyššímu správnímu soudu vzhledem k podstatě napadeného usnesení, jímž městský soud nerozhodoval o meritu věci, nepřísluší vyjadřovat se z hlediska předmětu žaloby k věci samé, tedy v této fázi řízení posuzovat zákonnost nezahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaným, resp. soulad tohoto postupu žalovaného s unijním právem. Úkolem zdejšího soudu v nynější věci je posoudit toliko otázku, zda městský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu odmítl a meritorně ji tedy neposuzoval.

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných (přípustných) důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Městský soud napadené rozhodnutí opřel o zmiňovaný rozsudek ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu s odkazem na prejudikaturu k povinnosti doložit zástupčí oprávnění v soudním řízení správním konstatoval:

„Nedostatky zastoupení, resp. postup při jejich odstraňování soudní řád správní neupravuje komplexně, a proto je na základě § 64 s. ř. s. nutno přiměřeně použít příslušná ustanovení občanského soudního řádu. Podle § 32 odst. 1 o. s. ř. každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, popřípadě jako jeho další zástupce, musí své oprávnění doložit již (nejpozději) při prvním úkonu, který ve věci učinil.

Nedoložením oprávnění zastupovat vzniká pochybnost, zda zástupce skutečně vykonává v řízení práva osoby, za jejíhož zástupce se označil, a chybí tak jedna z podmínek řízení. Závěr, že doložení plné moci zástupce je nutnou podmínkou řízení i pro oblast správního soudnictví, potvrdil rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[v]e správním soudnictví jsou podmínky řízení vnímány jako takové podmínky, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé; jejich nedostatek tedy brání soudu vydat meritorní rozhodnutí (srov. § 103 o. s. ř. podpůrně za použití § 64 s. ř. s.). Jsou chápány jako podmínky přípustnosti procesu jakožto celku, přičemž se upínají k procesním úkonům stran či soudu (...) Teorie procesního práva i soudní praxe řadí mezi podmínky řízení na straně soudu především pravomoc, příslušnost, na straně účastníků řízení způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, popřípadě též plná moc zmocněnce v případě zastoupení“. V soudním

řízení správním je totiž stejně jako v řízení civilním třeba zajistit, aby procesní úkony ve věci nečinil někdo, kdo k tomu není oprávněn.

Nesplnění povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 o. s. ř. již při podání žaloby však představuje v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu nedostatek podmínek řízení, který lze odstranit (srov. např. usnesení NS ze dne 18. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 992/97, č. 48/1998 Sb. NS, či ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1888/98, rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2003, č. j. 5 A 41/2001-28, č. 333/2004 Sb. NSS, ze dne 13. 1. 2005, č. j. 7 A 79/2002-66, či ze dne 7. 5. 2009, č. j. 6 As 22/2008-73).

Povinnost tento nedostatek podmínek řízení odstranit, tj. doložit „oprávnění účastníka zastupovat", je nutno vyložit tak, že je to zástupce účastníka řízení, který musí soudu deklarovat oprávnění činit v řízení procesní úkony. Zpravidla se tak děje předložením plné moci, jako průkazu předtím uzavřené dohody o zastupování mezi účastníkem řízení a jeho zástupcem. Byla-li tedy žaloba podána zmocněncem jménem zmocnitele (procesní úkon byl zjevně činěn za jiného), je zákonnou povinností zmocněnce doložit soudu své oprávnění zmocnitele zastupovat. Pokud tuto zákonnou povinnost zmocněnec přes výzvu soudu nesplní, pak je soud oprávněn žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení, aniž by byl povinen vyzývat ke splnění této povinnosti vedle zmocněnce i samotného zmocnitele.

Vyzve-li soud za této procesní situace k doložení plné moci též zmocnitele, poskytne mu zvýšený procesní standard, na který není právní nárok. To však neznamená, že by takový zvýšený postup byl vadou, natož důvodem ke zrušení rozhodnutí soudu.

Povinnost soudu oslovit vedle zmocněnce též přímo zmocnitele je vyhrazena jen výjimečným případům. Tak tomu bude např. v případě, když si zmocnitel nepřípustně zvolí dva různé zástupce (viz usnesení NS ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, či rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 Afs 62/2010-61) nebo když zmocněnec na výzvu soudu sdělí, že podání návrhu na zahájení řízení prováděl jako neodkladný úkon, ale že plnou mocí pro řízení samotné nedisponuje (např. viz § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii)."

[18] Ze spisu městského soudu vyplývá, že městský soud usnesením ze dne 19. 4. 2021, č. j. 18 A 34/2021-15, vyzval stěžovatele (prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům, které výzvu doručil) mj. k tomu, aby předložil ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení plnou moc pro své zastoupení v řízení před městským soudem, neboť z plné moci doložené k podané žalobě skutečně vyplývá, že stěžovatel zmocnil Organizaci pro pomoc uprchlíků pouze k tomu, aby jej zastupovala v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. ke všem úkonům souvisejícím s tímto správním řízením. Organizace pro pomoc uprchlíkům před skončením této lhůty požádala o prodloužení lhůty k doložení plné moci o dalších 5 dnů, nicméně ani v této lhůtě požadovanou plnou moc městskému soudu nedoložila. Městský soud proto vydal napadené usnesení, kterým stěžovatelovu žalobu pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[19] Nejvyšší správní soud však ze spisu městského soudu (č. l. 64 a 65) zjistil, že dne 10. 5. 2021 v 10:03 hod. byla do datové schránky městského soudu doručena požadovaná plná moc, dle které stěžovatel zmocnil Organizaci pro pomoc uprchlíkům také pro řízení o podané (resp. přeformulované) žalobě. Dále ze spisu (č. l. 63) plyne, že napadené usnesení

o odmítnutí žaloby bylo tentýž den v 18:30 hod. odesláno do datových schránek žalovanému a Organizaci pro pomoc uprchlíkům, přičemž jí bylo toto usnesení doručeno dne 11. 5. 2021 v 8:39 hod. Dle úředního záznamu sepsaného předsedou rozhodujícího senátu městského soudu, který je rovněž součástí spisu městského soudu (č. l. 67), předseda senátu dne 10. 5. 2021 nejprve prostřednictvím vedoucí soudní kanceláře a během dne také opakovaně sám v databázi nestažených datových zpráv ověřoval, zda Organizace pro pomoc uprchlíkům nepředložila požadovanou plnou moc, ovšem s negativním výsledkem. Poté, co byl předseda senátu informován pracovnicí soudní kanceláře o tom, že taková písemnost nebyla předložena (viz též úřední záznam vedoucí kanceláře na č. l. 66), rozhodl senát o odmítnutí stěžovatelovy žaloby. Usnesení bylo dle předsedy senátu vypraveno tentýž den v podvečerních hodinách. Dne 11. 5. 2021 odpoledne předseda senátu zjistil, že požadovaná plná moc byla do datové schránky městského soudu doručena již dne 10. 5. 2021 v 10:03 hod., tedy ještě před tím, než bylo usnesení o odmítnutí žaloby vydáno. Předseda senátu následně zjistil, že dne 10. 5. 2021 docházelo k prodlevám ve zpracování došlých písemností.

[20] Lhůta pro doložení plné moci je lhůtou soudcovskou, jejíž marné uplynutí nezpůsobuje nemožnost odstranit daný nedostatek podmínky řízení později, dokud soud z jejího neodstranění nevyvodí zákonem předvídané následky, tedy žalobu neodmítne (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 2 Azs 117/2004-54, publ. pod č. 648/2005 Sb. NSS, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1899/2000). Smyslem této lhůty je tedy pouze to, že okamžikem jejího marného uplynutí je soud oprávněn žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. usnesením odmítnout, přičemž dle § 55 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán usnesením, jakmile je vyhlásil, a pokud se usnesení nevyhlašuje, jeho doručením. Dokud soud žalobu neodmítne, má tudíž zmocněnec možnost i po uplynutí k tomu stanovené lhůty své zástupčí oprávnění doložit.

[21] V nyní posuzované věci tedy nebyly z uvedených důvodů podmínky pro odmítnutí žaloby splněny, neboť Organizace pro pomoc uprchlíkům požadovanou plnou moc městskému soudu předložila, byť po stanovené lhůtě, nicméně ještě před vydáním samotného rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Ač si tedy vzhledem k technické chybě či zpoždění u přijímání datových zpráv městským soudem nebyl senát městského soudu, přes veškerou snahu jeho předsedy, v době vydání napadeného usnesení doručení požadované plné moci vědom, Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než napadené usnesení pro jeho objektivní nezákonnost zrušit.

[22] Za této situace se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami směřujícími proti odmítnutí žaloby, neboť by to bylo nemělo ani pro další řízení v této věci žádný význam.

IV.
Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším

správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), přičemž v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[24] Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele, které dle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice totiž patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu rozhodovat v dalším řízení krajský (městský) soud.

[25] Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 5 Azs 145/2021-10. Soud zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a dále paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za každý tento úkon v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 6 800 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se proto zvyšuje o tuto daň na celkovou částku 8 228 Kč, která bude zástupci stěžovatele vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. ledna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu